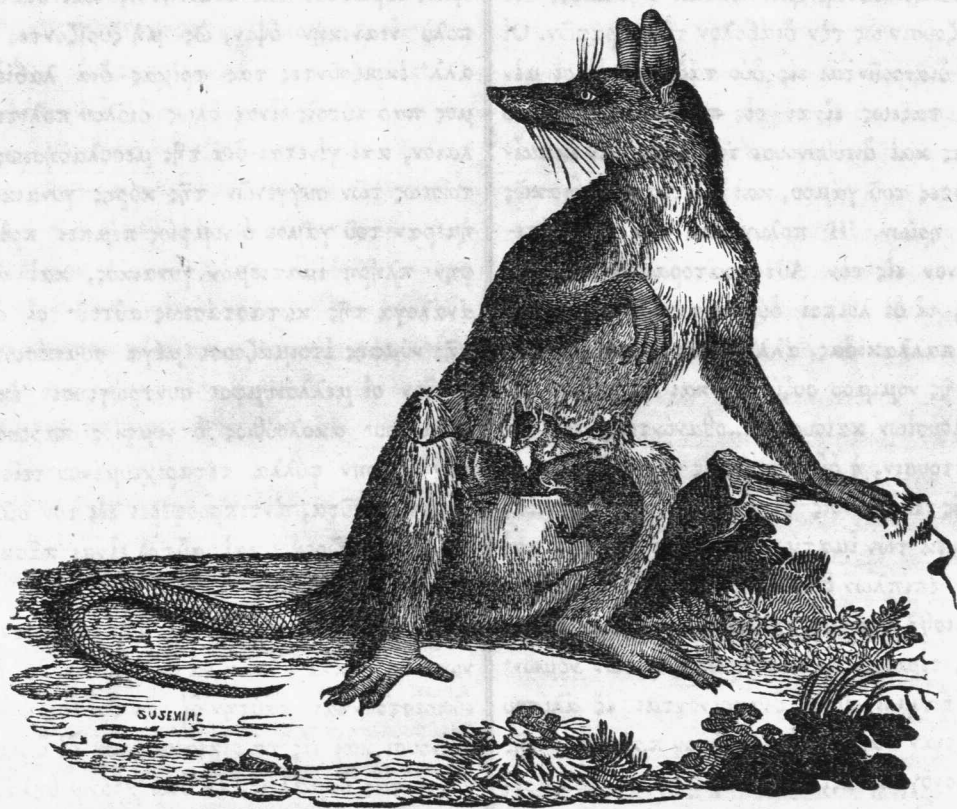

ρωπαϊκόν πολιτισμόν, τοῦ ὁποίου ἡ εἰσαγωγή ἤθελε παρέξει μέγα κέρδος, ἐμποδίζουσα τοὺς Βιρμανοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ πωλῶσι τὰς ἰδίας αὐτῶν γυναῖκας· Ἄγγλος τις συγγραφεὺς διηγεῖται παράδοξον ἔθιμον τῶν Βιρμανῶν ἱατρῶν· ὅταν, λέγει, ἀσθενὴ βαρέως νέα κόρη, ὁ προσκληθεὶς ἱατρὸς ἀναδέχεται τὴν θε-

ραπείαν αὐτῆς ἐπὶ συμφωνίᾳ, ἂν μὲν ἡ κόρη ἀναλάβῃ, νὰ γίνῃ ἰδιοκτησία τοῦ ἱατροῦ, ἂν δὲ ἀποθάνῃ, νὰ πληρόνῃ οὗτος εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς συμφωνηθεῖσάν τινα χρηματικὴν ποσότητα, τὴν ὁποίαν προσδιορίζουσιν ὡς ἀντίτιμον τῆς ἐμπιστευθείσης εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ ἀσθενοῦς.

Η ΔΙΔΕΛΦΟΣ.

Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης εἰκονογραφίας παριστώμενον τετράποδον ζῶον διακρίνεται ἀπὸ τὰ λοιπὰ ὁμοειδῆ αὐτοῦ διὰ δύο χαρακτηριστικῶν· τὸ πρῶτον τούτων καὶ τὸ παραδοξότερον εἶναι τὸ, ὅτι τὸ θῆλυ τοῦ ζώου τούτου ἔχει ὑπὸ τὴν κοιλίαν ὁπὴν τινα, σχηματίζουσαν εἶδος θυλακίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται οἱ μαστοὶ αὐτῆς, καὶ ὅπου ἐναποθέτει τὰ ἴδια νεογνά ἅμα γεννηθέντα· ἐπὶ τοσοῦτον δὲ συνεπιθίσκει ταῦτα νὰ κρύπτονται ἐνδον ταύτης τῆς ὁπῆς, ὥστε κατὰ τὸν Βυφρῶνα καταφεύγουσιν ἐκεῖ καὶ ἀφοῦ μεγαλώσωσιν, ὁπόταν φεύγῃσι τινα κίνδυνον. Τοῦτο δὲ τὸ θυλάκιον τῆς Διδέλφου ἔχει ἐλαστικὴν κίνησιν, καὶ ἀνοίγεται κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ζώου· ὁ δὲ μηχανισμὸς τῆς ἐλαστικῆς

ταύτης κινήσεως ἐκτελεῖται διὰ πολλῶν μυῶνων καὶ ὀστέων, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἐχορήγησεν ἐξαιρετικῶς εἰς μόνον τοῦτο τὸ εἶδος τῶν ζώων, συνεχόμενα κατὰ τὴν θάσιν μετὰ τοῦ ἔμπροσθεν μέρους τῶν ὀστέων τῆς ἥθης, καὶ τὰ ὁποῖα ὑποστηρίζουσι τοὺς πλησίον αὐτῶν διαφόρους μυῶνας, ἐξ ὧν οἱ μὲν χρησιμεύουσιν εἰς τὸ νὰ ἐκτείνωσι τὸ ῥῆθὲν θυλάκιον, οἱ δὲ διὰ νὰ συστέλλωσιν αὐτό· κλείουσι δὲ τοῦτο τόσον ἀκριβῶς, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ διακρίνη τις τὴν ὁπὴν ἐπὶ τῆς ζώσης Διδέλφου, ἐὰν δὲν σφίγξῃ δυνατὰ διὰ τῶν δακτύλων τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος τοῦ ζώου· τὸ δὲ ἰδιαιτέρον τοῦτο τῆς φύσεως χαρακτηριστικὸν παρεκίνησε τοὺς Εὐρωπαίους νὰ δώσωσιν εἰς τὸ ζῶον τοῦτο τὴν Ἑλληνικὴν ὀνο-

μασίαν Διδέλφος, ὡς ἔχον δύο δελφῆς (μήτρας).

Τὸ δεύτερον ἐξιδιάζον χαρακτηριστικὸν τῆς Διδέλφου εἶναι ὅτι, τόσον τὸ ἄρσεν, ὅσον καὶ τὸ θῆλυ, ἔχουσιν ἀμφοτέρω τὸς ἀντίχειρας τῶν ὀπισθίων αὐτῶν ποδῶν ἱκανῶς χωρισμένους ἀπὸ τοὺς λοιποὺς δακτύλους, καὶ χωρὶς ὄνυχας, ἐνῷ οἱ λοιποὶ αὐτῶν δάκτυλοι εἶναι ἡνωμένοι, καὶ ἔχουσιν ἀγκιστρῶδεις ὄνυχας.

Αἱ Διδελφοὶ ἔχουσι τὴν κεφαλὴν μακρυλήν, κωνικήν καὶ ἀπολήγουσαν εἰς ῥύγχος ὀξὺ, ἐπὶ τοῦ ὀπαίου εὐρίσκονται αἱ δύο ὀπαὶ τῶν ῥωθίων τοῦ ζώου, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς μᾶλλον μικροὺς καὶ εἰς θέσιν πλαγίαν, μύστακας δὲ μακροτάτους, καὶ ἐπὶ τῶν δύο γνάθων πεντήκοντα ὀδόντας, 26 ἐπὶ τοῦ ἄνω, καὶ 24 ἐπὶ τοῦ κάτω, τὸ δὲ μέγεθος τοῦ σώματος αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει ποτὲ τὸ τῆς οἰκιακῆς γαλῆς.

Οἱ φυσιολόγοι εὐρίσκονται εἰς ὅλως ἀντιθέτους γνώμας περὶ τοῦ ῥηθέντος θυλακίου τῆς Διδέλφου· διότι οἱ μὲν διίσχυρίζονται, ὅτι τὸ θυλάκιον τοῦτο συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς ἐσωτερικῆς μήτρας τοῦ ζώου διὰ τινος ὀπῆς, δι' ἧς, κατερχόμενα τὰ ὠὰ ἀπὸ τῆς ἐσωτερικῆς μήτρας εἰς τὸ θυλάκιον τοῦτο, ἐκωάζονται εἰς αὐτὸ ὡς εἰς δευτέραν μήτραν· ἄλλοι δὲ διηγοῦνται, ὅτι ἡ Διδέλφος γεννᾷ ἀριθμὸν τινα ἀμόρφων κυμμάτων μικρῶν, ὡς τὰ ῥεθίνθια, καὶ ἐπὶ τῶν ὀποιῶν δὲν διακρίνεται κανὲν ἄλλο μέλος τοῦ σώματος, εἰμῇ μόνον τὸ ἀνοιγμα τοῦ στόματος· τὰ δὲ ἔμβρυα ταῦτα, θέτουσα ἡ μήτηρ αὐτῶν εἰς τὸ ῥηθὲν θυλάκιον, τελειοποιεῖ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν· καὶ ἄλλοι τέλος πάντων λέγουσιν, ὅτι οὔτε τὸ θυλάκιον τοῦτο ἔχει τινὰ συγκοινωνίαν μετὰ τῆς ἐσωτερικῆς μήτρας τοῦ ζώου, οὔτε τὰ ἔμβρυα τῆς Διδέλφου κυοφοροῦνται ἐντὸς αὐτοῦ κατὰ τὸν ῥηθέντα τρόπον, ἀλλ' ὅτι ἡ Διδέλφος γεννᾷ καὶ τρέφει τὰ νεογνά αὐτῆς, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τετράποδα ζῶα, τὸ δὲ ῥηθὲν θυλάκιον χρησιμεύει μόνον διὰ νὰ θέτῃ τὰ νεογνά αὐτῆς καὶ νὰ φεύγῃ, ὅταν καταδιώκηται· Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη ἡ περὶ τούτου ἐξήγησις, τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι γενικῶς ὁ ἐσωτερικὸς διοργανισμὸς, καὶ ἰδιαίτερος ἡ κατασκευὴ τῶν γεννητικῶν μορίων τῶν Διδέλφων εἶναι ὅλως παράδοξος, καὶ διαφέρουσα κατὰ πάντα τῆς τῶν λοιπῶν τετραπόδων.

Πολλοὶ συγγραφεῖς διίσχυρίζονται, ὅτι τὰ νεογνά

μένουσιν ἐντὸς τοῦ ῥηθέντος θυλακίου ὑπὲρ τὸν ἕνα μῆνα, προσηρτημένα ἐπὶ τῶν ἔνδον τούτου μαστῶν τοῦ ζώου, καὶ ὅτι δύνηται τις, ἀνοίγων τὸ ἐμπεριέχον αὐτὰ θυλάκιον, νὰ θεωρήτῃ αὐτὰ, νὰ ἀριθμήτῃ καὶ νὰ ἐγγίξῃ μάλιστα, χωρὶς νὰ προξενήτῃ εἰς αὐτὰ καμμίαν βλάβην.

Ἐκ μόνης τῆς ὀφείας τῆς Διδέλφου, λέγει ὁ Βυφών, εἶναι εὐκόλον νὰ παρατηρήσῃ τις, ὅτι τὸ ζῶον τοῦτο ἕνεκα τῆς δυσαναλογίας τῶν ποδῶν αὐτοῦ εἶναι πολὺ βραδύπου, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ συλλάβῃ αὐτὸ περιπατῶν διὰ συνήλων θημάτων· ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἀναβαίνει τὰ δένδρα μετὰ μεγάλης ταχύτητος, κρύπτεται ὑπὸ τὰ φύλλα αὐτῶν διὰ νὰ ἐνεδρεύσῃ καὶ συλλάβῃ τὰ πτηνά, ἣ κρεμάται ἀπὸ τῶν κλάδων αὐτῶν ἐκ τῆς οὐρᾶς, τὴν ὁποίαν, εὐκαμπτον οὔσαν, περιτυλίσσει ὅπως θέλῃ μετὰ μεγάλης εὐκολίας, πολλάκις δὲ μένει κρεμάμενον δύο καὶ τρεῖς ὥρας ἔχον τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ περιμένον τὴν λείαν αὐτοῦ.

Τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι σαρκόβορον καὶ, εἰσερχόμενον πολλάκις εἰς τὰς οἰκίας, πνίγει τὰ οἰκιακὰ πτηνά· ἐξημερώνεται ὅμως πολλὰ εὐκόλως, ἀλλ' ἀποκαθίσταται ῥάθυμον καὶ ὀκνηρόν.

Τόπος τῆς γεννήσεως τῶν Διδέλφων εἶναι ἡ Ἀρκτὶς Ἀμερικὴ· μολονότι δὲ τὸ δέρμα αὐτῶν ἐκβάλλει δυσώδη ἀποφοράν, ἀλλὰ βεβαιοῦσιν, ὅτι ἡ σὰρξ αὐτῶν εἶναι φαγώσιμος, καὶ ὅτι οἱ ἄγριοι τῆς Ἀμερικῆς εὐχαριστοῦνται νὰ τρέφονται μᾶλλον ἀπ' αὐτῆν, ἢ ἀπὸ ἄλλων ζώων κρέατα.

Ἡ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΖΩΗ.

Παρελθὼν μὲν δὲν ὑπάρχει, ἐπειδ' εἶναι περασμένον, ὁ δὲ νοῦς διὰ τῆς μνήμης τὴν ἰδέαν του φυλάττει. Δὲν ὑπάρχει οὐδὲ μέλλον, καθὼς μὴ τετελεσμένον. ἡ Ἐλπίς δὲ ὡς τὸ θέλει τὸ φαντάζεται, τὸ πλάττει.

Μόνον τὸ παρὸν ὑπάρχει, ἀλλὰ ὡς διερχομένη, ἀστραπή, εὐθὺς ἐκλείπει ἐν μιᾷ στιγμή ἐπίσης· Τί λοιπὸν εἶν' ἡ ζωὴ μας ἀκριβὲς θεωρουμένη; μιᾷ στιγμή συνδεμένη μετ' ἐλπίδας καὶ ἀναμνήσεως! (ὑπὸ τῆς Κυρίας Θ. Ι. Π.)

Εὐχερῶς μὲν πείθεται ὁ ἀπλοῦς καὶ ἀμαθής· εὐχερέστερον δὲ ὁ εὐμαθής καὶ πολυμαθής· τὸν δὲ ὀλιγομαθῆ καὶ δοκησίφορον, οὐδ' αὐτὸς ὁ πάνσοφος Βραχμαῖς καταπεῖσαι δύναται.

(Βατριχαρῆ Βασίλ. Ἰνδὸν μετὰφρ. Δ. Γαλανοῦ).